

Sygn. akt II Ka 900/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Urszuli Korczakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2024 r.

sprawy **M. A.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 5 września 2023 r. sygn. akt II K 387/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym w stosunku do oskarżonego M. A.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. T. (1) 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za wykonywane z urzędu w postępowaniu odwoławczym zastępstwo procesowe w stosunku do oskarżyciela posiłkowego G. A.;

IV. zasądza od oskarżonego M. A. na rzecz Skarbu Państwa 225 zł opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 1053,20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 900/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 05 września 2023 r. w sprawie II K 387/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraży przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 kpk poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. A. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że jego wyjaśnienia są wyrazem linii obrony obranej w celu uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu, wsparta uznanymi za wiarygodne dowodami z zeznań bezstronnego świadka w osobie Z. J. powinna prowadzić do wniosku, iż wyjaśnienia te są stanowcze, konsekwentne i znajdują oparcie w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym; - dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

oskarżyciela posiłkowego G. A. i świadka G. S. polegającej na bezpodstawnym uznaniu ich za wiarygodne w zakresie, w którym twierdzili oni, że oskarżony kierował w stosunku do oskarżyciela posiłkowego groźby karalne oraz, że G. A. obawiał się brata ze względu na jego nieobliczalność i gwałtowny charakter, w sytuacji gdy zeznania oskarżyciela posiłkowego są wewnętrznie sprzeczne bowiem w trakcie pierwszego przesłuchania przyznał, że podczas wizyty hydraulika w dniu 19 kwietnia 2021 roku próbował wyprowadzić brata ze swojej części domu „biorąc go z przodu za ubranie” po czym „wyciągnął go na zewnątrz” co wprost wskazuje, że szarpanina między braćmi została zainicjowana przez oskarżyciela posiłkowego, który nie obawiał się oskarżonego, G. S. zaś pozostając w otwartym konflikcie z M. A. była zainteresowana negatywnym zakończeniem dla oskarżonego przedmiotowego postępowania, a jej zeznania nie zasługują na walor wiarygodności;

b) art. 410 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z karty informacyjnej z leczenia szpitalnego M. A. z dnia 21 kwietnia 2023 roku tj. faktu, iż od 2013 roku oskarżony posiada zaimplantowany układ stymulujący serce, na co wskazywał w swoich wyjaśnieniach argumentując, iż ze względu na stan zdrowia nie miał realnej możliwości i fizycznej siły by atakować G. A., który pomimo drobniejszej budowy ciała jest młodszy, silniejszy i bardziej sprawny fizycznie niż oskarżony;

	<p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, którego dopuścił się Sąd meriti w konsekwencji obrazy w/w przepisów postępowania, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż M. A. popełnił czyny zarzucane mu aktem oskarżenia, w sytuacji gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania, iż dopuścił się on czynów z art. 190 § 1 kk i art. 157 § 2 kk;</p> <p>3. obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 25 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy z okoliczności sprawy wynika, iż obrażenia ciała oskarżyciela posiłkowego powstały na skutek działania oskarżonego w warunkach obrony koniecznej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Po dokonaniu analizy akt w ramach kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym kwestionowana w petitum ocena depozycji oskarżonego, została przeprowadzona właściwie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 7 kpk. W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, którym dowodom, bądź im częściom, nadano walor wiarygodności, a którym tej cechy odmówiono oraz podano przekonywujące powody, przemawiające za takim, a nie</p>		

odmiennym ukształtowaniem oceny dowodów.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim słusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego M. A. za wiarygodne jedynie w zakresie w jakim wynikało z nich, że w dniu 19 kwietnia 2021 r. w związku z awarią wody w domu przy ul. (...) w S. wezwał hydraulika, który miał wejść do części domu należącej do oskarżyciela posiłkowego i dokonać sprawdzenia instalacji oraz kiedy hydraulik przybył chciał udać się wspólnie z nim do części domu brata, który mu tego zabronił. Ta część wyjaśnień oskarżonego znajduje bowiem potwierdzenie zarówno w zeznaniach oskarżyciela posiłkowego, jak również w zeznaniach świadków G. S. i Z. J.. Sąd słusznie również obdarzył walorem wiarygodności część wyjaśnień oskarżonego, z której wynika, że od wielu lat pozostaje w konflikcie z bratem, a także tę część wyjaśnień, w której wskazał, iż w wyniku zajść z dnia 19 kwietnia 2021 r. również on doznał obrażeń ciała i korzystał z pomocy lekarskiej, co potwierdza dokumentacja medyczna i fotograficzna złożona przez niego w toku postępowania sądowego. Wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał, że podczas wizyty hydraulika to oskarżyciel posiłkowy zaatakował go, uderzając go pięścią w twarz, a następnie metalową rurką oraz w części w jakiej opisywał przebieg drugiego zajścia z dnia 19 kwietnia 2021 r. i wskazał, że kiedy wrócił na podwórko został ponownie zaatakowany przez agresywnego oskarżyciela posiłkowego, który m. in. uderzył go deską w głowę, pozostają w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami,

a w szczególności z zeznaniami oskarżyciela posiłkowego, ale również świadka Z. J., który wskazał m. in., że nic nie wie na temat uszkodzenia ciała M. A. przez G. A., podkreślił jedynie, że złapali się za ręce równocześnie i zaczęli się szarpać. Sąd Rejonowy słusznie również nie dał wiary tej części wyjaśnień oskarżonego, w której nie przyznał się on do dokonania zarzucanych mu czynów i zaprzeczał, jakoby wypowiadał do oskarżyciela posiłkowego groźby pozbawienia życia oraz atakował go fizycznie. Wyjaśnienia te bowiem pozostają w oczywistej sprzeczności nie tylko z wiarygodnymi w większości zeznaniami oskarżyciela posiłkowego, ale również z dokumentacją medyczną dotyczącą oskarżyciela posiłkowego i treścią opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, powołanymi zeznaniami świadka G. S. oraz zeznaniami funkcjonariuszy Policji J. R. i M. T. (2), którzy wskazywali m. in., że podczas interwencji oskarżyciel posiłkowy informował ich m. in. o tym, że został przez oskarżonego uderzony w twarz i ugryziony w rękę. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, była zasadna,

wobec sprzeczności z materiałem dowodowym, któremu Sąd I instancji dał wiarę. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje poczynione na łamach pisemnych motywów zaskarżonego wyroku rozważania.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie obdarzył zeznania oskarżyciela posiłkowego G. A. oraz świadka G. S. w przeważającej części walorem wiarygodności. Zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia ocena zeznań pokrzywdzonego oraz świadka G. S. nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Sąd Rejonowy odniósł się do depozycji G. A. i G. S. w sposób szczegółowy, analizując je dogłębnie i słusznie konkludując, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby bezpodstawnie pomawiali M. A. o zachowania, które nie miały miejsca w rzeczywistości. Z zeznań oskarżyciela posiłkowego wynika, że tego samego dnia, kiedy rozmawiał przez telefon z siostrą G. S. na podwórko wszedł oskarżony, który zaczął mu grozić pozbawieniem życia, a następnie zaczął go bić po twarzy i kiedy on zasłaniał się rękami, to oskarżony ugryzł go w przedramię. Ta część zeznań oskarżyciela posiłkowego koresponduje z zeznaniami świadka G. S., która potwierdziła, że podczas rozmowy telefonicznej słyszała groźbę kierowaną przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonego oraz w zeznaniach świadków,

funkcjonariuszy policji J. R. i M. T. (2), którzy potwierdzili, że podczas interwencji oskarżyciel posiłkowy informował ich, że został pobity i ugryziony przez brata. Wskazać nadto należy, że zeznania oskarżyciela posiłkowego w części, w jakiej opisał obrażenia, których doznał w wyniku agresji ze strony oskarżonego znalazły potwierdzenie w dokumentacji medycznej oraz opinii sądowo – lekarskiej sporządzonej przez biegłego M. R., który wskazał, iż stwierdzone obrażenia mogły powstać w okolicznościach podanych przez oskarżyciela posiłkowego. Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał w przeważającej części za wiarygodne zeznania oskarżyciela posiłkowego G. A. i świadka G. S.. Są one spójne, co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają, nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Tak dokonana ocena jest przekonująca i zgodna z zasadami określony w art. 7 kpk, zaś apelujący obrońca nie zdołał wykazać, aby była ona sprzeczna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, bądź też była dowolna.

Wbrew zarzutowi naruszenia art. 410 kpk Sąd Rejonowy oparł ustalenia faktyczne niniejszej sprawy o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w szczególności o wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków oraz dowody z dokumentów, a w szczególności opinię biegłego chirurga, dokumentację medyczną, dokonując ich analizy zgodnie ze wskazaniami doświadczenia życiowego i

logicznego rozumowania. Naruszenie art. 410 kpk następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności, tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego. Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk dokonanie takiej, czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie.

Nie zasługują na uwzględnienie także zarzuty skarżącego sprowadzające się do niezastosowania przez Sąd orzekający kontratypu obrony koniecznej z art. 25 § 1 kk. Całkowicie niezasadnie próbuje wykazywać w apelacji obrońca, że to pokrzywdzony zaatakował oskarżonego, a oskarżony działał w obronie koniecznej przed fizycznym atakiem pokrzywdzonego, zaś stwierdzone u oskarżyciela posiłkowego obrażenia wynikały z odparcia bezprawnego i bezpośredniego zamachu na zdrowie oskarżonego. W tym miejscu wskazać należy, iż prawidłowa interpretacja dowodów osobowych oraz nieosobowych nie stwarzała podstaw do twierdzenia, że to oskarżyciel posiłkowy była stroną atakującą, zaś oskarżony podejmował jedynie działania obronne. Co więcej, skrupulatna analiza zebranych w sprawie dowodów wskazuje na inicjującą rolę oskarżonego w zaistnieniu zajścia i typuje go jako stronę atakującą oskarżyciela posiłkowego. A zatem, w żadnej mierze nie może być mowy, aby oskarżony M. A. jako osoba atakująca uzyskał prawo, do stanowiącej okoliczność wyłączającą odpowiedzialność karną, obrony

koniecznej określonej w art. 25 § 1 kk. Niemniej jednak, wskazać należy, że jeżeli oskarżony czuje się pokrzywdzony zachowaniem oskarżyciela posiłkowego może dochodzić swoich praw w odrębnym postępowaniu, jednakże nie wyłącza to jego odpowiedzialności prawno-karnej za popełnione czyny w niniejszej sprawie.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutu prawa procesowego. Tym samym, niezasadność zarzutu związanego z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Wniosek

o uniewinnienie oskarżonego M. A. od zarzucanych mu czynów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony skazanego w postępowaniu odwoławczym.
III.	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 68) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. T. (1) kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym
IV.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 i 11 kpk i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 225 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 1053,20 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 05 września 2023 r. w sprawie II K 387/21 w zakresie pkt I – VI		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana